

22110037

BULGARIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
BULGARE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
BÚLGARO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)
Mercredi 11 mai 2011 (matin)
Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Направете коментар на **един** от следните откъси:

1.

Доброто кино се нуждае от амбивалентни герои, а такива по страниците на белетристите от миналото почти нямаше. След доста упорито ровене усетих, че попадам на една възможност – два разказа на писателя Константин Константинов, чието действие се развиваше в жалък провинциален хотел. Героинята на един от разказите можеше да се превърне в централен образ на филма – проституираща хотелска прислужница, която мечтае за друг живот в средата на посредствени хора с амбиции, но без копнежи. Да изтръгна звуци на човечност и надежда от потъналата в грубост, невежество и подражателство балканска действителност – това беше предизвикателството пред мен. На нашето географско място писците се топяха не в червено или черно мастило, а в рядка кал, но с нея също можеше да се напише откровение, което да докосне сърцата на всички хора. Не само на българите.

И пак се отдадох на „моя филм“.

Написах сценария, одобриха го, влязох в продукция, заснех филма и през пролетта на 1982-ра той беше приет от тогава съществуващия художествен съвет. Моят най-мил спомен от това заседание е прегръдката на учителя ми Борислав Шаралиев и ръкостискането на обичания от мене Христо Ганев.

Друг спомен от това време, но вече забавен: бе направена специална прожекция за възрастни писатели, които лично са познавали автора на екранизираните разкази, вече покойник. През пролуката на една полуотворена врата се виждаше осветеното от екрана лице на Елисавета Багряна, много известна и обичана българска поетеса, която беше на възраст между осемдесет и деветдесет години. Макар че филмът беше драматичен в същността си, бях ползвал абсолютно всяка възможност за хумор, и моментите, които предизвикваха смях не бяха малко. И именно когато се явяваха такива моменти, аз поглеждах през пролуката към Елисавета Багряна, за да видя реакцията ѝ. Но лицето ѝ не помръдваше... И веки път, когато поглеждах, виждах същото неподвижно лице. Беше ужасно, имах чувството, че филмът ми пропада, така много разчитах на хумора. Но лицето ѝ до края си остана с израза на незнайния войн, изрязан от камък над входа на военни гробища. Когато след прожекцията изохках по този повод пред един от писателите, той ми прошепна:

– Не се безпокой, Багряна не си позволява от години да се смее, за да не прави бръчки. Имам почит към женската суета на всяка възраст.

Веселин Бранев, *Следеният Човек* (2007)

2.

КЛАДА

Някой ден ще подпаля стените на моята стая –
като факел да пламне последният спомен безпътен.
Дано след големия огън най-после узная
кое е добро и кога любовта е престъпна.

5 Тази клада в душата ми дълго и мътно просветва
като тлеещ кошмар, като зла и ненужна присъда.
В съня ми дори неспокойно на стража е клекнал
на разрухата жълтия призрак, от всички пропъден.

10 А в ъгъла тъмен, пияна, търкаля се болката
от усмивки-оси и приятелства-рани избистрена
и аз на колене пред своята съвест се моля
за целебната вяра, че отново съм малка и чиста.

15 Че съм истинска щерка на мъдрата майка-земя,
неспособна на тази недетска, привидна измама –
да внушавам на всички самота, непосилна вина
от това, че са тука, а всъщност отдавна ги няма.

Ина Мерджанова, *Просто снежен човек* (1990)